

ЦѢНА НА ВѢСТНИКА:

за България годиш. . . 6 л.
за 6 месеца 3 л.

За странство год. . . 8 л.
За 6 месеца 4 л.

Всичко, що се отнася до
вѣстника, се адресира:
до редакцията на в-къ
„Свѣтковица“ — гр. Варна.

СВѢТКОВИЦА

Библиотека

НЕЗАВИСИМЪ ПОЛИТИЧЕСКИ ВѢСТНИКЪ.

ИЗЛИЗА СЕДМИЧНО ВСЪКА НЕДѢЛЯ.

Издателъ-Стопанинъ: СЛ. ХРИСТОВЪ.

Тукъ:

и 40 ст. на четвърта стра-
ница за гармоничен редъ.

За обявленията следъ-
ва прѣстави се плаща
по 0.2 ст. и думи

Неплатени пиема не се
приематъ
и не се връщатъ.

БРАТИЯ ВИЧЕВИ

ВАРНА.

Търговия съ разни колониални турски сто-
ки. Постояненъ депозитъ отъ първокачест-
вени Балкански прѣсенъ кашкавалъ, свин-
ско масло и прѣсно сирене на квадратчета
въ тенекета, които се продаватъ съ най-
износни цѣни. 4—10

Варненско Градско Общинско Управление

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 5161.

гр. Варна, 9 Априлъ 1910 год.

На 26-й Май 1910 год. часа до 4 слѣдъ пладне, въ поме-
шението на Варненското Градско Общинско Управление ще се
произведе търгъ съ тайна конкуренция за отдаване на прѣд-
приемачъ:

Направата на канализацията на гр. Варна.

Приблизителната стойностъ на прѣдприятието възлиза на
2,000,000 (два милиона) лева.

Желающитѣ да взематъ участие въ търга трѣбва, съгласно
чл. 49 отъ закона за общественитѣ прѣдприятия, да внесатъ
залогъ 50% въху тая стойностъ, а именно, 100,000 (сто хиляди)
лева, въ удостовѣрение отъ Българската Народна Банка или
Земледѣлческата Банка.

Прѣдложенията за намаление или увеличение
трѣбва да ставатъ върху единичнитѣ цѣни, въ
проценти, безъ дроби.

Конкурентитѣ трѣбва да се съобразяватъ и съ членоветѣ
11, 12, 13 и 14 отъ закона за общественитѣ прѣдприятия. Тѣ
сж длъжни да укажатъ въ офертитѣ си за какъвъ видъ канали
сж крѣгло напръчно сѣчение, съединителни парчета (отклонения)
и крайулични утоци офериратъ, за **цементобетонни** или за **наме-
нинови** и отъ гдѣ ще бждатъ доставени тия материали, — отъ
чужбина или ще бждатъ мѣстни.

Тържната комисия ще приема прѣдложенията до горѣозна-
чения день и часъ. Слѣдъ това никакви прѣдложения или заяв-
ления не ще се взематъ подъ внимание.

Книжата могатъ да се видятъ всеки присѣственъ день въ
канцеларията на водоснабдението и канализацията при Варнен.
Град. Общ. Управление.

2—5

Кметъ: ИВ. ЦЕРОВЪ.

Н-къ на водоснабд. и канал, Инженеръ: П. БОНЧЕВЪ.

ПИВНИЦА

БАТЕМБЕРГЪ

Явява на варненскитѣ граждани, че въ пивницата
та се точи винаги прѣсна бира. Любителитѣ на пиво
и вина само тукъ ще намѣрятъ

ОТЛЕЖАЛО ПИВО „ГАЛАТА“

типъ пилзенски, черна бира, прочутитѣ старозагорски
винени коняци и мастика, бѣли и черни
натурални вина и пелинъ.

ЗАКУСКИ БЕЗПЛАТНО.

Прислуга бърза и вежлива.

5—10

Съдържателъ: Г. Ж. Андрѣичевъ.

Затишие.

Ехото на Русенския погромъ ка-
то че ли замлъква, буйнитѣ про-
тести като че ли спреха. . . Тѣй
поне мислятъ вдъхновителитѣ на
палячовщината които не виж-
датъ по-далечъ отъ носа си. Гор-
чиво заблуждение!

Вѣрно е, че слѣдъ грозната
буря настъпва затишие. Вѣрно
е, че, слѣдъ бурнитѣ народни
протести, настѣпни видимо по-
литическо затишие. Но може
ли това да се счита за несъм-
нитѣн признакъ на общественно
спокойствие? Може ли кърва-
вото правителство да се прис-
пива съ приятната илюзия, че
то е продължило днитѣ на свое-
то прѣстѣжимо съществуване?
— Ни най малко.

За да се разнебнитъ надвига-
ющата се общественна борба,
правителството даде видъ да се
разбере, че то си отива. Навѣс-
кдѣ се заговори за *министер-
ска криза*, всекой съ нетърпе-
ние очакваше низверженето на
„демократствующитѣ“ лакеи.
Но това бѣ една искусственно
скроена диверсия, малко прахъ
въ очитѣ на бдителнитѣ българ-
ски граждани, за да се откле-
нятъ отъ изпълненето на свои-
тѣ длъжности. И тукъ горчива
измама. Демократитѣ се люш-
катъ въ вълнитѣ на своето соб-
ственно безсилie, тѣ сж изгу-
били всеко равновѣсие; и къ-

дѣто да се обърнатъ — въмѣсто
съчувствие и подкрѣпка — тѣ
срѣщатъ люти закани и ядови-
ти коридания. Нѣщо по друго
тѣ и не заслужаватъ. По едно
щастливо стѣчение на обстоятел-
ствата, ползувайки се съ неус-
черпаемото довѣрие и благово-
ление на „господаря“, тѣ може
още за неопредѣлено врѣме да
продължатъ дѣлото на подлостъ-
та и моралното падение. Но
колкото по-вече упоретвуватъ,
колкото по-вече пренебрѣгватъ
най-елементарния дългъ на по-
читъ къмъ обществото, толкова
по-вече тѣ раздухватъ огъня на
неудържимото народно вълне-
ние, което неминуемо и безус-
ловно ще ги порази.

Обществото още не е прѣк-
лонило глава, то още не е ка-
зало своята послѣдня дума. Ако
ли пѣкъ изглупѣлитѣ управни-
ци не разбиратъ — или пѣкъ
се приструватъ, че не разбиратъ
— повелителния тонъ на него-
дующата и високо протестую-
ща народна съвѣсть, тогава тѣ
сж просто за окайване! Гор-
ко вамъ книжници, фарисеи и
садукеи, когато у васъ всеко
чувство на правда и нравствен-
ность се е прѣтѣпило!

Сега настѣпиха с вѣ т л и т ѣ
х р и с т о в и празници, всекой
трѣбва да се отдаде на почив-
ка и неуряизнь. Това повелява

и християнския дългъ. За мигъ да забравимъ крамоли и вражди, всичкитъ свѣтски мизерии... Въ този долень свѣтъ нѣма нищо трайно; напротивъ, всичко е вѣтринъ...

Самата политическа и нравствена обстановка, съ силата на своята неумолна логика, продиктува пълно затишие. Да, но това затишие е временно, то подземно клокочи и — въ скоро време — ще се наруши отъ грозни политически бури!

Който има уши — да слуша, който има умъ — да разбира!

Великдень.

Звонътъ на камбанитъ възвѣстява Възкресение Христово — прѣдъ настъпващата величавия образъ на Спасителя. И слѣдъ двайсетъ вѣка, Исусъ пакъ си остава неизменно начало на нравствени възраждания; съ своята смѣла инициатива, съ своето умѣние да внушава любовъ, той е указалъ изходната точка на новата вѣра на човѣчеството. За да привлече сърдцата на всички хора, за да възбуди таквъ обожание, той трѣбваше да е притѣжавалъ всичкитъ качества на привлѣкателностъ и висока интелигентностъ.

Като се прѣнесемъ мислено въ ония отдалечени врѣмена, когато човѣчеството е плувало въ тинята на неврѣжеството и безвѣрието, ний ще да отцѣнимъ високата заслуга на спасителя; съ своя ясенъ философски мирогледъ, съ своя рѣшителенъ жестъ, той е посочилъ пътя на обновлението и възражданието. И до като свѣтъ съществува, провъзгласената отъ него християнска вѣра ще стоилюва сърдцата на хората, ще ги крепи въ тѣхнитъ бѣди и неволи, ще имъ посочва пътя къмъ възвишеното и идеалното.

Увѣчавай съ тръненъ вѣнецъ, Исусъ загина на Голгота; него го распяха на кръстъ, но неговото вѣроучение остана непоколебимо; въ тѣчение на вѣковетъ — слѣдъ продължителни, упорити и кървави борби — то завладя умоветъ и сърдцата, то подготви плодотворната почва за умствения и нравственъ напредѣкъ.

Като празнуваме свѣтлитъ христови празници, ний вѣкога трѣбва да си спомняме за високитъ добродѣтели на нашия спасителъ; неговото самопожертвуване, неговото себепридане е неподобно въ човѣшката история. Той е станалъ искупителна жертва на великата християнска

идея, тържеството на която отпослѣ се призна въ цѣль свѣтъ. И затова ний свѣршваме съ думитъ на философа.

„Покой се сега въ славата си, благородний начинателю! Твоя подвигъ е свѣршенъ; твоята божественостъ е утвърдена. Не ти трѣбваше по сега да се страхувашъ да не рухне зданието на усилията ти вълѣдствие нѣкой грѣшка. Отъ сега на натѣтъкъ, недосягаемъ отъ врѣменитъ вълнения, ти отъ висотата на божествения си покой ще участвувашъ въ безкрайнитъ послѣдствия на дѣлата си. Съ цѣната на нѣколко часови страдания, които не отслабиха даже великата ти душа, ти придоби безсмъртне пѣлно. Въ продължение на много хиляди години, свѣта ще води лѣточисленнето си отъ тебе. Като прѣднѣо знаме на всичкитъ наши възраждания, ти ще бѣдешъ оня прѣпорѣкъ, около който ще се разгори найпламенната борба. Хиляди пѣти поживѣ хиляди пѣти полюбимъ слѣдъ смъртта си, отколкото прѣзъ днитъ на странствуванието си въ този долень свѣтъ, ти ще се обърнешъ въ крайгълътенъ камѣкъ на човѣчеството до такава степенъ, щото, да се истрѣгне изъ него твоето име, ще значи сжщото, да се разлюбе свѣта въ основата си. Що си ти, що е Богъ — не ще разпознаватъ. Пѣлний побѣдителю на смъртта, встѣпъ въ владѣнието на царството си, гдѣто слѣдъ тебе ще се устрѣматъ — по прокарания отъ тебе пѣтъ — вѣковетъ съ благоговѣние!“

Др. Цанковъ за положението.

Единъ отъ сътрудницитъ на столичния в. Рѣчь“ е ималъ свидѣние съ дяда Цанкова. Между другото, почитания отъ цѣлия български народъ благороденъ старецъ е изказалъ слѣднитъ назидателни думи.

„Слушай, вие сте млади и тепърва ще има да се борите, а азъ скоро ще умра и жалъ ми е за едно: като виждамъ тази разсиция въ управлението, падналия характеръ и поквареностъ на интелигенцията, ще умра съ отворени очи, защото не виждамъ една група родолюбци, българи патриоти, да се събератъ въ кръжокъ и да си дадатъ дума, че ще се борятъ да бранятъ интереса на народа, на България. Азъ се ужасихъ твърдѣ много, особено отъ какъ дойдохъ да управляватъ тия демократи. Мръ Такевъ е съ изгубенъ умъ, па не е отъ българско коляно, и това що направихъ той въ Русе съ избиване на толкова души, това и въ турско врѣме не е ставало, разбра ли ме, въ турско врѣме тия работи не бѣха възмож-

ни и турцитъ сж повече душевни хора; само по възстаната имаме жертви, но иначе турцитъ не издигаха на найвисокитъ мѣста Такевци. Такива такевци имаше по кѣрищата и черкезкитъ селища, но при първа оплѣка на населението и за тѣхъ имаше сждъ и наказание. Мръ Малиновъ — и нему не е чистъ костѣмъ, що го боли за тази България, па и другитъ министри сж все отъ единъ долъ дрѣвни; нито народа ги е посочилъ за такива, нито Царя ги пробира. И тамъ е вината на Царя. Едно врѣме кога бѣхъ въ Цариградъ срѣщамъ единъ селянинъ и го питамъ: дѣка отивашъ? Той ми отговори, че отивалъ да даде въ султанската канцелария арзовалъ за нѣкакви золуми на чиновници. Провѣрихъ послѣ що е станало съ това заявление и се убѣдихъ, че селянинътъ билъ доволетворенъ. Така народътъ смѣта, че добриятъ султанъ е олицетворение на правдата, така Царя трѣбва да бѣде царъ на правдата. Ето защо азъ искамъ, още до като съмъ живъ, да видя че сж се събрали добри хора въ едно, въ кръжокъ, въ върховенъ блокъ па да работятъ за обща полза, да пазятъ България.“

Девненскитъ извори.

(Пѣтни бѣлѣжки).

Запяхтихъ се къмъ гарата и, като стигнахъ, цѣлия градъ бѣ обвитъ съ задушлива мъгла. Обѣдъ минаваше, но пролѣтното слѣнце още не можеше да се справи съ нея. Още малко, и девненския тренъ потегли. Бавно, нѣкакъ си замаяно, той започна да бухти и криволичи. Исприца, прѣмина на намучната фабрика „Князь Борисъ“, започна да лази по брѣга на езерото. Водната син вина е очарователна, тукъ-тамъ дивитъ патици се гуркатъ и прѣлитатъ. Отерѣщъ — красивия Пейнирджикъ — малкъкъ швейцарски кътъ; зелената се усмихва, милата и чаровна пролѣтъ ни навѣстия! Колко прѣкрасна и ободрителна гледка!

Ето спирка Аладжикъ; още малко — трена спира на Гебедже. Въ всѣко друго врѣмъ, пѣтника се заглушава отъ непрѣстанныя вѣкъ: *живи раци, прѣсна риба!* По сега... лова е забраненъ, затова и пѣлната тишина владѣй.

Прѣфуча софийския тренъ и нашия пакъ полѣта напредъ. Сега прѣдъ вашитъ очи се открива гладката, като огледало, повърхностъ на девненското езеро. Слѣдъ десетъ минути, нашия тренъ се отбива въ дѣсно — започва да лѣти къмъ Девня. Насрѣща се бѣлѣятъ доста високи рѣтлини, нѣкакъ си оголени, лишени отъ гор-

ска растителностъ. Колко това е печално!

Часа е два и четвъртъ — трена спира на девненската гара. Селото Девня се бѣлѣе насрѣща, то остава доста далечъ, почти на 3 1/2 километра.

Но намъ ни привличатъ прочутитъ девненски извори, обекта на нашата прѣлѣтна разходка.

Рѣка Девня е вече самостоятелна община, ако и съвсѣмъ малка община. Съ право е нарѣчена български Манчестеръ. Тукъ имате случая да видите грамадни брашнени фабрики, инсталирани спорѣдъ най-новитъ възпекания на науката и механиката; тѣ черпятъ сила и енергия отъ прочутитъ извори, чуй безценно природно богатство... Близо 30 воденици, които работятъ бозирно, поглѣщатъ грамадни количества жито. Като надникните въ воденицитъ-фабрики на г. г. Ив. Стояновъ, Д. Поповъ, Н. Поповъ и др., главата ви ще се зашемети отъ реализирания прогресъ: тукъ машини и безбройни колела сж въ непрѣстано движение, тукъ живота кипи и клокочи съ неудържима сила...

Но да прѣминемъ къмъ изворитъ; — тѣ сж разположени до политъ на тѣтъ нарѣчения „Голѣмъ-Кайрякъ“. Никой не би подозрялъ, че въ недра-та на тази мочурлива долина се крие такава грамадна жизненна сила...

Спорѣдъ народното сказание, историчната на тия извори е диврѣдъ интересна. Нѣкой овчаръ пасялъ стадото си по брѣговетъ на Дунава; единъ денъ, като стоялъ и се забавлявалъ, увлѣченъ отъ приятната гледка на бѣлия Дунавъ, той изтѣрвалъ тоягата си въ водата; за голѣмо негово очудване — вмѣсто да исплува на повърхността и да я долови тоягата потънала безслѣдно въ воднитъ дълбини. Минали се години, овчаря застарялъ и билъ забравилъ случката при Дунава. По едно странно съвпадение, той се озвалъ къмъ с. Д-вня. Минувайки прѣзъ долината, той се спрялъ да се полюбува на хубавитъ извори. Близо до „Дипсиза“, той намѣрилъ своята отдавна изгубена тояга, поглѣната отъ водитъ на Дунава. Значи, овчарската тояга довлѣла водата на Дунава и сж се родили девненскитъ извори. — Кой знай? Да ли пѣкъ тѣ не сж продуктъ на случайния капризъ на природата?

Ето „Халкалията“ и „Башъ-гъозъ“, водитъ на които се сливатъ и каратъ модерната въжарска фабрика. По-надолу „Сюютлийскитъ извори“ (наричани още „Адата“). По нататѣкъ, това е крайно интересния изворъ „Дели-Душка“; водата му „аудо“ искача отъ земнитъ дълбочини, гнѣвно повали какъ-вото срѣщне отпрѣдъ си... Гледашъ, гледашъ — сжщи водоскоко — сж неудържима сила водата искача нагоръ близо на единъ метръ. А наоколо е

ПОДЛИСТИКЪ.

ОТМЪЩЕНИЕ.

ОТЪ АНРИ БАРБЮСЪ.

Въ една лѣжа на цирка, покрита съ копринени платна, малката и издихающа укротителка бѣ простряна. Азъ бляхъ самѣтъкъ, облѣченъ тоже съ дрѣхитъ на укротителъ.

Скрѣбта ми не помагаше; тя бѣше мъртва, моята другарка, моята жена, моето дѣте, — тази която бѣ толкова полезна за моето дѣло. Когато по вече лѣтитъ на свѣщъта оза рязана нейното лице и азъ горко плачахъ, токозъ по-вече нейния милъ образъ ставаше все по неподвиженъ.

Тази бѣ послѣдната нощъ, която

прѣкарваше върху земята моята малка и чаровна фея. Ако и мъртва, но тя е тукъ, близо до мене; като че ли тя се усмихва, защото нейнитъ правилни черти въ нищо не сж се измѣнили. За послѣденъ пѣтъ, тя е при менъ и азъ ѝ се любувамъ; а утрѣ, тя ще отиде въ земята, ще се скрие и самичка...

Всяката ми тѣга, всякото ме безсилие се сливаха въ една безполезна молитва, която азъ непрѣстатно повтаряхъ?

— О! Ако това нещастие не бѣше

се случило! Ако тя не бѣше влѣзла въ клетката! О, боже мой, ако...

И за моментъ азъ помислихъ за оня, който я умъртви... Той...

Голѣмия левъ.

Въ едно кюше на клетката, не знаей какъ — това стана тѣтъ ненадейно — съ неукротима яростъ огромното чудовище се хвърли отгоръ ѝ, веднага я умъртви. При все туй, тя бѣ тѣтъ сияюща, тѣтъ жизнерадостна! Чудно нѣщо, пѣкъ по напредъ, нейната усмивка и нейната грация ми долѣваше; менъ ме измѣчваше нѣжния ѝ гласъ, лекитъ ѝ стѣпки, малкитъ ѝ рѣжички. А сега... Но какъ тя боже-ствено умря!

А! съ каква грозна свирѣпостъ ми отнеха това мило същество!

Левътъ!... Левътъ!...

Тогава, къмъ полунощъ, ме облада ужасна мѣстъ противъ проклѣтия левъ. Една луда идея мина прѣзъ

главата ми: да се отмѣстя, да го убия! И азъ станахъ за да отида да го убия: прѣминахъ прѣзъ единъ кулуаръ на цирка, стигнахъ до клѣткитъ; съ едната рѣка държахъ ламба, а съ другата — револверъ. По нататѣкъ за подробноститъ не ме питайте. На дѣното, тѣкъмъ срѣщу железнитъ прѣчки, звѣртътъ се поклати. Сетнѣ, внезапно разбуденъ отъ сладкия сънъ, той се исправи, отбѣгна се надменно; като заби ногѣтѣ си въ пода, той наддаде страшенъ ревъ.

Една луда яростъ зашемети главата ми; азъ прострѣхъ рѣжката си и — единъ пѣтъ, два пѣти, шестъ пѣти стрѣляхъ съ револвера.

Грозния и колосаленъ призракъ подскочи, сжщо като нѣкой зграда когато се разрушава съ динамитъ. Той се поклати, започна да се гърчи и цѣлата барѣка заскърца. Сетнѣ,

гяхо и спокойно. . . . Не по-малко интересен е и „Дипсиза“, водитъ на когото истичатъ отъ три гърла. Но най-интересния и привлекателния, това е „Хавуза“. — Който не го е виждалъ, той не може да си го представи. Това неестично и небългарско напменуване му е дадено видя се затона, защото отъ четирѣхъ страни на извора сж издигнати високи каменни стѣни и образуватъ красивия басейнъ, който обилно се пълни отъ изворната вода. Но, бже мой, каква плѣнителна картина и ѣдставлява този чудесенъ изворъ! Да ли той не служи за прибижище на чаровнитѣ ноци феи, които безъ боязнъ се кѣнятъ въ неговитѣ прозрачни и кри тални води? До самия „Хавузъ“ се издига кичестия и раскошенъ „кавакъ“, който цѣль се отразява въ неговитѣ дълбини. На дѣното едва се виждатъ припрѣчени ѣ желѣзни скари, прѣз които водата буйно извира. Цѣлия басейнъ е потъналъ въ зелени водорасли, които съ своитѣ чудни шарове обайватъ окоето и душата. Слънчевитѣ лъчи се прѣчуватъ, чуднитѣ шарове се смѣсватъ и човѣкъ не може да се налюбува на неописуемата феерична гледка! Какво ми струватъ прославенитѣ швейцарски езера, блясъка и красотата на които блѣднѣятъ при „Хавуза“?

Видяхъ заслужено прославенитѣ девненски извори и никогашъ не ще ги забравя. Трѣбва всѣкой да ги види, който обича природнитѣ хубости на нашата скѣпа родина.

Побързахъ да се отправя къмъ гарата, защото трена бѣ готовъ да отпътува обратно.

Прощавайте, о буйни Девненски извори, тѣчете безспирно безропотно, защото вашата неукротима сила създава енергия и животъ! Азъ пакъ ще ви видя.

Селски писма.

Г-нъ Редакторе.

Прочетохъ писмото на Ст. Златковъ; малко е смѣшно, ама нейсе. . . И хубаво направилъ. Нис, българитѣ, сме малко вироглави: какъ го че имаме биволски инатъ. Напримѣръ: ако бай Юрданъ започне една работа, туку видишъ, че захванали да се майтапятъ съ него, защото други по-рано не сж се догавелили да започнатъ сжщата работа. И обратното. Санкимъ, таквазъ бѣ исторіята на нашето читалище. Ама добрѣ направихте, гдѣто позволихте да ги понабрулятъ малко, та да имъ дойде акъла въ главата. Пѣй че ги бѣзна, — казвамъ ти я, не можешъ си прѣдстави. Сега си понаведоха главитѣ, клюмнаха като по-

парени . . . не смѣятъ въ очитѣ да те погледнатъ. Гдѣ какво стане, все тѣ на чело, отъ тѣхъ не можешъ да се вредишъ. Пѣкъ като стане дума за нѣкое полезно народно дѣло, че като започнатъ: едина тѣй, другия на онѣй, третия не знамъ какъ, — та просто да се чудишъ и маешъ. Като селчени хора, ний падаме малко простча, на гледаме на какъ отиватъ по-итрвитѣ и по-умнитѣ. Пѣкъ то . . . май-май че кукувица имъ изпила ума. Да ми се разсърдитъ ако щатъ, азъ и въ очитѣ имъ кажа това нѣщо; може и да се стовари и нѣкое дърво отгорѣ ми, ама хитъ не шж и да зная защото селския грѣбъ е коравъ . . . той много нѣща носи.

Сега да ти пиша и за други нѣща. Напримѣръ . . . тазгодишния берекетъ много годѣми надѣжди ни дава. Като гледашъ буйнитѣ посѣви, онай ми ти зеленина, просто да подскочишъ десетъ метра нагорѣ! Дано Богъ да ги упазя та и ний малко да се видимъ на какъ сме. Защото, казвамъ ти го искрено, нашето тѣгло не е за казване: то, дѣто се рѣкло, сиромашия до шия. Ако тѣхъ дни всевишния се омплостиви да ни прати още малко джидецъ, хубаво ще стане.

Има да ти пиша и за друго нѣщо, безъ малко щѣхъ да забравя. Думата ми е за нашата община, която толкова много пострада при управлението на стамболистѣ. Безъ да ни питатъ: ний хора ли сме, какви сме — вземаха та отцѣпиха рѣка Девня, създадоха самостоятелна община. Ето на, нека анкетната комисиия да поразбута и тази работа. По-голъмо беззаконие има ли отъ нея? Стамболистѣ направиха това въпрѣки всѣкакъвъ законъ, просто за кефа на нѣколко личности; а най-важното е това, че лишиха общинския ни бюджетъ отъ 20 хил. лева ежегоденъ приходъ. Демократитѣ общаваха че ще поправятъ тази грѣшка, но нищо не направиха. Какво ли пѣкъ друго изпълниха? Много лѣжчи и шарлатани сме сръщали, ама право да ти кажа, подобни на демократитѣ не сме виждали. Лѣжатъ ти казвамъ, като дѣрти цигани. Ако смѣятъ, нека и сега излѣзатъ между народа, та да видятъ какъ ще имъ поукупа пръхъ. . .

Друго какво да ти пиша, не знамъ — не ми идва на ума. Виждъ дружинкаджитѣ много да не ги закачате, защото тѣ поуумняхъ; тѣ разбраха вече, че разни шийрети като Драгиева не могатъ да управятъ работитѣ на България. И азъ бѣхъ дружинкаджия — комахай повечето бѣхме такива — но сега се отдрѣгнахме. Зертъ малко сж партиитѣ, та да ги увеличаваме съ още една. Като се съберемъ и си приказваме, все пакъ, освѣнитъ Прогресивно-либералната партия, друга никоя не можемъ да харесамъ. И за-

това гледамъ, че всички хора къмъ тази партия клонятъ. Ний тука здраво държимъ, ами гледайте и по другитѣ села.

Чесгито въскресенъ е! Азъ пѣкъ ще ви пиша.

с Девня, 15 априлъ 1910 г.

Д. Стояновъ.

ХРОНИКА

Къмъ читателитѣ.

По случай настѣпающитѣ Великденски празници. считаме за приятенъ дѣлъгъ да поздравимъ всички свои читатели, като имъ пожелаваме весели и радостни дни.

Благотворителностъ.

По случай Великденскитѣ празници, Н. Ц. В. царицата е подарила 500 лева за бѣднитѣ въ гр. Варна. Вчера тази сума бѣ раздадена на бѣднитѣ.

Пакъ пътувание.

Царя се готви за далеченъ пътъ: щѣлъ да ходи какъ Виена и Парижъ, разбира се, все на държавна смѣтка. Едно врѣме демократитѣ дигаха врява до небето, че съ непрѣстѣнитѣ си пжтешествия, царя ошетава въ хазната. А сега, държайки ключоветѣ на хазната, тѣ сж по-щедри отъ всѣкого другого. Като дребнави мишки, тѣ се криятъ по кюшетата, угаждатъ, любоугодничатъ, явно лакейничатъ, дано всеилиния господаръ да не имъ посочи вратата. . . Жалки креатури. . .

Виновницитѣ.

Още на врѣмето цѣлото общество посочи на виновницитѣ и причинителитѣ на русенската касапница. Сега и компетентната сѣдебна властъ, слѣдъ щателно разслѣдване, посочва сжщитѣ лица. Прокурорския надзоръ при Русенския окръженъ сѣдъ, въ съставеното по случая заключение, казва: „извършеното отъ военнитѣ лица съставлява прѣстѣпление. Да се твърди противното, значи да се затворятъ очитѣ прѣдъ дѣйствителността и да се даде право на хора безразсѣдни да вършатъ посрѣдъ бѣлъ день безнаказано убийства.“ Това хубаво, но героитѣ на тази нечувана човѣшка рѣзня и до сега стѣятъ необезпокоени отъ никого. Военното м-во ги прѣмѣсти другагъ — и по нататѣкъ нищо. Ако и органитѣ на сѣдебната властъ сръщнатъ съпротивление въ изпълнението на своя дѣлъгъ, тогава

всѣкой ще се уѣди въ печалната истина, че законостъта е изчезнала, че у насъ нѣма управия. . . .

Никой не имъ вѣрва.

Народницитѣ се напѣватъ да доказватъ, че сж повели мжжетственна борба противъ двореца, противъ „личния режимъ“. Жалкото е, че никой не имъ вѣрва. П какъ може да имъ се вѣрва, когато слѣдитѣ на тѣхното управление още не сж залчени? Като се каже „личенъ режимъ“, всѣкой знае, че той се създаде и закрѣпи при управлението на народницитѣ. Тѣ направиха всичко за да заспятъ подпоритѣ на монархизма, а днесъ се збоятъ и протестиратъ. По този поводъ, между партиитѣ вѣстници „Миръ“ и „България“ се е завързала интересна полемика. П в. България установява най-нагледно, че притворната борба на „най-силната“ партия не е нищо друго освѣнъ единъ фалшъ.

Изъ окръжния музей.

Съ особено удоволствие констатирахъ, че турското население почва да се интересува за нашия окръженъ музей. Хюсений ефенди подари единъ ферманъ, броевица и теслимъ ташъ отъ бившето теке на „Теке-баиръ“ Карани Юмеровъ отъ с. Карабунаръ (Добришко) подари нѣколко обичи, гривни и златна монета. Прѣди нѣколко деня посѣтиха музея ученицитѣ на турската прогимназия въ гр. Провадия, заедно съ директора Нури Османъ, който е членъ на археол-то дружество.

Музея биде посѣтенъ онзи денъ и отъ П. В. Царицата, която три часа (отъ 3 до 6 часа) подробно разгледала всичкитѣ старини. Когато видѣла мраморната „кроцилица“ (за свѣта вода), която била намѣрена прѣди нѣколко деня близу до Аладжа мѣнастиръ, изказала желание да посѣти мѣстонахождението на тази интересна черковна старина.

Изъ митницата.

До колкото можаме да узнаемъ, ревизора г. Димитровъ е разкрилъ доста интересни данни, които сж изобличителни за управителя г. Стойковъ. Какъ ще погледне министерството на ревизионния актъ, ний не знаемъ. Но едвали може да се очаква отстражението на управителя, който се радва на високата протекция на разни министри.

За да видятъ читателитѣ какви работи се вършатъ въ митницата, помолени сме да зададемъ слѣднитѣ питання?

1) Вѣрно ли е, че боядисването на митницата е било отдадено по лично споразумѣние, безъ тѣргъ, за грамад-

той нададе единъ умслителенъ гласъ, който издаваше вътрѣшната му болка. Той въздѣхна, сгромоляса се и азъ видѣхъ какъ започна да ближе ранитѣ си. Вижда се, че сърдцето му е било пронизано отъ куршумитѣ. Изведнѣжъ кръвта му напълни клѣтката и се разлѣ въятъ.

Азъ изгрѣгнахъ, останахъ зашеметенъ и не знаяхъ по вече нищо

Но изведнѣжъ едно страшно угризение на съвѣстъта ме облада. Влѣзохъ въ клетката, доближихъ се до него, колѣничкахъ и чухъ моитѣ устни, които му искаха прошка.

Той прѣстана да лиже ранитѣ си, остана за моментъ неподвиженъ, послѣ полѣка се допря до менъ, като посочи голѣмата рана, отъ гдѣто кръвта му тѣчеше като отъ изворъ.

Стояхме така и двама, единъ до другъ, безъ да се разберемъ. Кръв-

та продължаваше да тѣче и той издаваше печално прѣдсмъртно хъркане, което пронизваше сърдцето ми. Като че ли той ми говореше.

Помрачения му образъ се навеждаше къмъ земята и очитѣ му бавно угасваха. Сгромолясанъ, сгрѣченъ, — азъ го наблюдавахъ като нѣкое съкровище. Азъ обожавашъ неговата тѣй проста слава, неговия пламъ, неговата дива любовъ за животъ, страдания му сънь, неговитѣ смѣли походи въ пустинята.

Азъ вдигнахъ отъ земята лапата му и моитѣ прѣсти се допрѣха до полуиздаденитѣ му ногтѣ. Съ тѣзи ногти той бѣше я умъртвилъ, съ тѣзи прѣстѣпни ногти той бѣше осквернилъ нейното чисто тѣло.

Прѣстѣпни ногти? Не, невинни, само азъ съмъ прѣстѣпникъ.

И почти просгрянь върху тѣлото му, азъ го притиснахъ силно къмъ

менъ и той отпусна главата си върху моето сърдце.

Чакъ тогава азъ се пробудиохъ и съвзехъ, чакъ тогава започнахъ да различавамъ по ясно нѣщата; разбрахъ колко цѣненъ е живота, когато тѣй безразсѣдно прѣкратихъ.

Сега скръбта ми се увеличи. Убийството на дѣтето и снова на левѣтъ нѣмаха нищо общо. Азъ се опитахъ да истинна причинната връзка на тия драми, да ги свържа една съ друга, да ги смѣня една съ друга, да не ги прибавя едната къмъ другата, но не можахъ! . .

Трѣбва човѣкъ да бжде лудъ за да прибѣгва къмъ отмъщение. Защо? Защото едно нещастие не може да заличи друго нещастие, защото отмъщението не е човѣшко нѣщо.

Това бѣ негова грѣшка, гдѣто една една вечеръ се хвърли върху дѣтето и го умъртви. Но дори и да бѣше

негова грѣшка, пакъ живота е посвѣщенъ отколкото некупленнето. П когато, въпрѣки моята безкрайна скръбъ, умрѣ, азъ бѣхъ захласнатъ въ мечтания и помислихъ, че е отишелъ въ рай.

Отъ тогава се изминаха дълги години, но угризението на съвѣста все ме измѣчва. Но азъ извлѣкохъ добра поука и сега се отвърщавамъ отъ убийството. Като видя ловци или просто дѣца да гонятъ пеперуди, азъ ги съжелявамъ.

Мѣчно е да се усвоява истината: защото затова се изисква подготовка. Грѣшки ставатъ всѣкодневно и ний сме тѣй дребнави, че нашитѣ мѣки ни помръчаватъ и скриватъ прѣдъ насъ праведното и идеалното.

ната сума 7,000 лева и че Соядисването станало съ хума (охра)?

2) Върно ли е, че мнението на митнищата е станало от митническите хамали, въ замѣна на което била боядисана къщата на г. Стойкова?

3) Върно ли е, че от нѣкои работници сѫ вземани по нѣкоя и друга пара за да бждат настанявани на работа въ митницата?

4) Ами какъ стои търгътъ за дамджанитѣ, които сѫ бил възложени на г. Широковъ, бившъ съдружникъ на Стойкова и то на твърдѣ ниска цѣна?

Дребни кражби.

Митнишкия стражаръ Ст. Баевъ се ползува съ довѣрнето и благоволенieto на управителя А. Стойковъ. Както ни увѣряватъ, той си позволилъ да вземе“ отъ 50—60 каруцари по 5 лева, когато прѣди единъ мѣсецъ растоварвали единъ параходъ съ каменна соль. Отъ нѣкой си хамалинъ Муха вземалъ 10 лева. Не желалъ ли г. Стойковъ да се заинтересова съ тия дребни?

Грозно убийство.

На 25 мартъ въ с. Кемюрлюкъ било извършено страшно кърваво злодеяние. Още по-печално е това, че кървавата распра е станала между едноутробни братя. Ето подробноститѣ: недавна се поминалъ нѣкой си Георгаки; още приживѣ, той наставилъ синоветѣ си и далъ кому каквото се слѣдва. Годѣмитъ му синове, обаче, не били доволни, защото мислѣли, че братъ имъ Александръ е повече фаворизиранъ. Затова, Тодоръ и Костадинъ отишли въ дома на Александра, който по това врѣме билъ въ черква. Като навели побой на майка си, тѣ излѣзли на улицата и на срѣща имъ се задалъ Александръ. Безъ да му мислятъ много, едина гръмва съ револверъ, а другия съ брадва се втурналъ отгорѣ му и го съсѣкълъ. — Какви необуздани и заслѣпени хора!

Велиденски забавления.

На втория денъ на Велиденъ, слѣдъ обѣдъ, опълченското дружество устройва юнашки и колоѣздачни игри и надбѣгвания. Тия игри ще се даждъ въ колодрума на колоѣздачитѣ, до дво „Гроздъ“.

Майска манифестация.

Прочетохме позива на варненскитѣ социал-демократи — групата на „широкитѣ“. На 18 априлъ тѣ ще празнуватъ всемирния празникъ на труда.

Положението въ Македония.

В. „Камбана“ публикува интересни интервюта на видни дѣйци върху положението въ Македония. Слѣдъ декларациитѣ на Сандански, който има най-правилно схващанне върху македонскитѣ работи, в. „Камбана“ на уводно мѣсто дава мнѣнието на единъ „клубитѣ“ (прѣдставителъ на конституционнитѣ клубове). Касателно четившкото движение, „клубиста“ е направилъ слѣдната откровенна декларация:

„Не можете си прѣдстави всѣката злина, всѣката пагубностъ на македонското население отъ тѣй наречено четившество, което основно познавамъ. Четникътъ, войводата — това сѫ прототипи на настоящи харами, разбойници, отвратителни мерзавци. Тѣ изпокрадоха населението, обезчестиха маса свѣтъ, изнасяваха и стари и млади и въ края на краищата ставаха шпиони на властта за да живѣятъ още по добръ.“

Интересно е мнѣнието на клубиститѣ и за посѣщенiето, което направили въ Македония видни български държавници Д-ръ Даневъ. По този поведъ, ето какъ се показва „клубиста“:

„Посѣщението, което д-ръ Даневъ направи, се посрѣща на всѣкъдѣ съ доволство. Той, между другото, се срѣща съ първенцитѣ отъ двата лагерa: Санданисти и насъ. Неговитѣ възгледи сѣха възгледи на уменъ държавникъ, на солиденъ политикъ. Тѣ сѫ и наши възгледи: да способствуваме съ всички сили на нова Турция, да се засили и омпротвори; да парализираме каквото и да е четившко движение.“

На врѣмето, върху посѣщението на г. Данева се писа твърдѣ много. Неговитѣ противници не се стѣсниха да си поседужатъ съ най-долни срѣдства, като придаваха на посѣщението му нѣкаква тайнствена мисия. Днесъ заблуждението се распрѣсва и ний съ радостъ посрѣщаме една безпристрастна оцѣнка на високо патристическата акция, която е заставила г. Данева да пътува въ Македония.

КНИЖНИНА.

Въ редакцията ни се получи х слѣднитѣ книги:

1) Четвърти годишенъ отчетъ на варненското археологическо д-ство за 1909 г. и

2) „Извѣстия“ на сжщото д-ство. Варненското археологическо дружество е основано едва прѣди четири години, но то е развило значителна дѣятелност. Достатъчно е да се прочете годишния му отчетъ за да се види до колко то е напреднало. Това е едно отъ ония културни дружества, които заслужаватъ всичката подкрѣпка на обществото. Окржния музей — основанъ отъ археологическото дружество — трѣбва да привлече вниманието на всѣки гражданинъ. Който го посѣти ще напига истинско удоволствие, защото тамъ се срѣщатъ множество старини, една отъ друга по-интересни.

Заслужава да се прочетатъ и „Извѣстията“ на археологическото дружество. Между другото, въ тази книжка сѫ помѣстени слѣднитѣ твърдѣ интересни статии: 1) Одесусъ и Варна; 2) обичаитѣ на гагаузитѣ въ Варна; 3) споменъ за Варна отъ кримската война; 4) сражението при Варна въ 1444 г.; 5) девненскитѣ извори и др. Надѣмъ се, че любителитѣ на добро четиво нѣма да пропуснатъ случая да се запознаятъ съ съдържанието на тази поучителна книга.

* * *

Илюстрирана библиотека „Младешко четиво“, излиза въ гр. Варна подъ редакцията на Ек. Ст. Андрейчинъ, Н. Николовъ и Пв. П. Драгойски, издаели Д. Кр. Табаковъ и Пв. Проиловъ.

Бързаме да запознаемъ читателитѣ си съ съдържанието на това хубаво списание. Първѣтъ насъ стоиатъ излѣзлитѣ вече двѣ книжки. Наименованието на списанието показва, че то е прѣдзначено за младежта. Но който го е прочелъ, ще се съгласи съ насъ, че то прѣдставлява интересъ не само за млади, но и за стари. Въ първата книжка сѫ помѣстени увлекателнитѣ приказки „Златната паркия“, „Врачъ“, „Невидимиятъ“, „Човѣкътъ“ и др. дре ни анекдоти. Съдържанието на втората книжка, обаче, е още по-интересно; освѣтъ двѣтъ приказки за „Бѣдния Христосъ“ и „Отъ ралото къмъ пушката“, дадено е широко мѣсто на научнитѣ „Разкази за небеснитѣ свѣтила“. Малцана сѫ ония, които познаватъ планетитѣ отъ слънчевата система и законитѣ на небесната механика. Който иска да има що-годѣ ясно прѣдставление за мировата система, нѣма освѣтъ да прочете тия толкова увлекателни разкази, излѣзли изъ подъ перото на професора Ю. Вагнеръ. Особено интересно описание се прави на земята, луната и слънцето. Четив-

шото става по интересно и затова, защото с придружено съ подходящи илюстрирани картини. Отъ горѣказаното слѣдва, че списанието „Младешко четиво“ ще буди въ младитѣ хора съзнанието и интереса къмъ науката и опознаването на живота. Надѣмъ се, че читающата публика ще одобри това му стрѣмление и съ своята подкрѣпка ще му даде заслуженото въсърдценне.

„Безъ свѣткавица гръмнати“.

Свѣтъ широкъ — х ра всѣкакви: бѣдни и богати, прости и въспитани, слѣпи и храни... на ако щѣте и умствено сакати!

Нашата „Свѣткавица“ е малко провинциално вѣстниче. безъ претенции на нѣкаква авторитетност. Но нашето слово е искрено и правдиво, то хани и събужда. Който го прочете, очитѣ му свѣтватъ, мозикътъ му се раздвижва, умътъ му започва да шава. Както магнитната стрѣлка, тѣй и в. „Свѣткавица“ всѣкогаши по азъ правия пътъ.

Между многобройнитѣ ни читатели, намѣратъ се и такива, които не струватъ хасъ о вѣстника ни. Тѣй напримѣръ, единъ Базички абонатъ ни пише: „моля Ви, спрѣте испращане о н. вѣстника си „Свѣткавица“, защото тази година ние и безъ свѣткавица сме гръмнати“. Вземаме актъ отъ декларацията на този гръмнатъ абонатъ и распорѣдихме да не му се испраща повече вѣстника. Просимъ извинение за грѣшката, защото ний не сме подозирали, че човѣка билъ гръмнатъ.

Заявяваме на всеусмихание, че за въ бѣдаше на гръмнати хора нѣма да се испраща вѣстника ни.

Стоянъ Е. Русевъ
АДВОКАТЪ.

Писалище до пощата — срѣщу
градската градина.

Варненски Сждебенъ Приставъ

ОБЯВЛЕНИЕ.

№ 1119

На основание изпълнителния листъ № 512/910 г. издаденъ отъ П Варненский Миров Сждия въ полза на Василь Ивановъ отъ гр. Варна противъ Захарий К. Вончевъ отъ сжщия градъ за 120 лв и др. лихви и разноси обявявамъ, че въ продължение на 31 дни отъ послѣдното двукратно публикуване настоящето въ в. „Свѣткавица“ съ правонадаване въ 24 часа 5% ще продава на публиченъ търгъ слѣдующето дѣлжниково недвиж. имущество, а именно:

Едно здание (барака) построена върху 40 кв. метра на общин. мѣсто отъ дървенъ крпиченъ материялъ покрита съ мѣстни керемиди, състояща се отъ двѣ отдѣления съ дѣсенъ таванъ безъ дюшета; паходяща се въ гр. Варна, III уч., мѣстността „Кара-букулукъ“ при съѣди: отъ всички страни празно мѣсто на Варнен. Град. Община.

Първоначална цѣна 550 лева съ намаление 20%.

Желающитѣ да купятъ имота, могатъ да се явяватъ всѣки присѣственъ денъ и часъ въ канцеларията ми да прѣглеждатъ книгата по продажбата и да надаватъ.

Варна, 6 Априлъ 1910 г.

П Сждебенъ приставъ: Н. Спасовъ.

2—2

Печатница „Просвѣта“ — Варна.

Д-ство „Рѣшителностъ“ въ Варна

има фабрика за работене на модерни мебели, врати прозорци и всѣкакъвъ видъ столарски издѣлия.

Има складъ на ГОТОВИ МОБЕЛИ въ дюгения на г. Апостолидисъ, ул. „Аспарухъ“, близо до „Пазаръ Парушъ“.

Приема и порѣчки.

Работа солидна и изящно хубава. 3—10

ВАЖНО

ЗА ВАРНЕНЦИ И ПОСѢТИТЕЛИТѢ НА ГРАДА ВАРНА.

САМО ВЪ ОБУЩАРСКАТА РАБОТИЛНИЦА

на

Парашкева А. Шишмановъ

въ улица „Драгоманъ“, № 9,

се изработватъ отъ най-финни материали, отъ прочути инострани кожарски фабрики, извънредно хубави и трайни

мжжки, дамски и дѣтски обуца,

отъ трайността на които всѣки купувачъ ще остане **ДОВОЛЕНЪ.**

ЦѢНИ ВЪНЪ ОТЪ ВСѢКА КОНКУРЕНЦИЯ. — МЪРКИТѢ СЕ ЗАПАЗВАТЪ.

3—5

Съ отлично почитание:

П. А. ШИШМАНОВЪ.